

Босна и Херцеговина
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД
Број: 12 0 У 006987 20 Увп
Бања Лука, 15.7.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу судија овог суда Едине Чупељић предсједника вијећа, Страхиње Ђурковића и Смиљане Мрше чланова вијећа, уз учешће Маје Савић као записничара, у управном спору по тужби Ј. Ћ. из Б., (у даљем тексту: тужитељица), против закључка број ... од 25.7.2018. године, туженог Фонд ..., Кабинет директора, у предмету појединачне уплате доприноса, одлучујући о захтјеву тужитељице за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бијелини број 12 0 У 006987 18 У од 13.12.2019. године, на нејавној сједници вијећа одржаној 15.7.2021 године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба против закључка туженог број 1146094152 од 25.7.2018. године, којим је одбачена жалба тужитељице изјављена против рјешења Филијала Б. број горњи од 20.6.2018. године. Тим првостепеним рјешењем одбијен је захтјев С. Ћ., покојног супруга тужитељице, за уплату доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, јер је у проведеном поступку утврђено да именовани ни са уплатом доприноса за период осигурања за који нису плаћени доприноси не би испуњавао услове за остваривање права на старосну пензију прописане одредбама члана 41 до 43 у вези са одредбама члана 177 и 178 Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Сл. гласник РС“ број 134/11, 82/13 и 103/15, у даљем тексту: Закон о ПИО), па да нема основа за примјену одредбе члана 156 став 2 тог закона.

Одбијање тужбе образложено је прихватањем разлога из оспореног акта да тужитељица није легитимисана за изјављивање жалбе против првостепеног рјешења којим је одбијен захтјев предника тужитељице С. Ћ. за појединачну уплату доприноса за ПИО, јер тим првостепеним рјешењем није одлучивано о њеним правима и непосредном личном интересу заснованом на закону, па да је жалба правилно одбачена као изјављена од неовлашћеног лица. Суд додаје да је институт појединачне уплате доприноса прописан у циљу испуњавања услова за остваривање права на старосну пензију, па у случају да је захтјев предника тужитељице и усвојен то не би имало значење било каквих новчаних потраживања за тужитељицу. На крају, суд закључује да ни рјешење о наслеђивању Основног суда Сребреница број 82 0 О 0018486 16 О од 01.12.2016. године којим се доказује да јој припадају новчана потраживања по основу пресуде број 12 0 У 004885 14 У од 29.01.2015. године нема утицаја, јер није донесена одлука која би обавезивала туженог на исплату новчаног потраживања по основу поднесеног захтјева предика тужитељице за појединачну уплату доприноса за ПИО.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужитељица оспорава њену законитост због повреде Закона о ПИО, Закона о општем управном поступку, Закона о управним споровима и Закона о стварним правима. Истиче да тужени као и нижестепени суд није испоштовао упуте из пресуде Врховног суда број 12 0 У 004885 15 Увп од 21.3.2018. године у погледу примјене члана 156 и члана 118 и 178 Закона о ПИО. Напомиње да је тужени први ожалбени акт број 1818-234/12 донио 12.02.2014. године који је „тужилац“ примио 24.02.2014. године након чега је благовремено изјавио жалбу о којој није одлучено у законском року чиме је тужени повредио члан 206 Закона о општем управном поступку („Сл. гласник РС”, број 13/02, 87/07, 50/10 и 66/18, у даљем тексту: ЗОУП) сматрајући да ће тужилац заборавити на своја стечена права. Одбацујући жалбу тужитељице тужени је повредио члан 211 и 38 ЗОУП, јер је тужитељица на основу рјешења Основног суда Сребреница број 82 0 О 0018486 16 О од 01.12.2016. године легитимисана за изјављивање жалбе. Повреду одредаба Закона о управним споровима тужитељица види у чињеници да се управни спор води више од 7 година, да је предник тужитељице умро 3 године и 9 мјесеци од подношења захтјева и да је иза себе „у државину оставио управни спор који је предмет права из ПИО“ а нижестепени суд није поступио по упуту из пресуде Врховног суда број 12 0 У 004885 15 Увп од 21.3.2018. године. Такође наводи да су повређене одредбе члана 311 и 320 Закона о стварним правима („Сл. гласник РС“, број 124/08, 3/09, 58/09, 95/11 и 60/15, у даљем тексту: ЗСП) истичући да тужени није имао основа да одбаци жалбу тужитељице, а што се види из чињенице да је тужени након 1 године 9 мјесеци и 8 дана од смрти предника тужитељице дана 15.6.2018. године донио рјешење о остваривању права на инвалидску пензију преднику тужитељице у висини од 419,69 КМ за период од 19.4.2016. до 07.10.2016. године и сва средства уплатио на текући рачун тужитељице. Сматра да је тужитељици ускраћено право на новчана средства која би јој припадала по основу оствареног права на старосну пензију иза покојног супруга за период од 26.12.2012. до 18.4.2016. године. Предлаже да се захтјев усвоји, поништи оспорени акт и првостепено рјешење и управна ствар ријешити у спору пуне јурисдикције на начин да се утврди да је осигураник С. Ћ. на дан подношења захтјева 26.12.2012. године имао укупно пензијског стажа 39 година, 8 мјесеци и 11 дана и да би са појединачном уплатом доприноса за период од 01.3.2005. до 31.8.2005. године имао укупно 40 година 2 мјесеца и 11 дана пензијског стажа; да се утврди да је покојни С. Ћ. стекао право на старосну пензију на дан 26.12.2012. године у складу са одредбом члана 178 став 1 тачка а) у вези одредбе члана 42 став 1 Закона о ПИО, те да се налаже туженом да именованом у року од 30 дана од пријема пресуде одреди висину старосне пензије почев од 26.12.2012. године и коначно да се обавезе тужени да тужитељици, у року од 15 дана од дана одређивања висине старосне пензије покојном С. Ћ., исплати сву заосталу пензију од 26.12.2012. до 18.4.2016. године уз обрачун затезне камате.

Тужени у одговору на захтјев понавља наводе из оспореног акта и предлаже да се захтјев одбије као неоснован.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор туженог и списе предмета управног поступка и управног спора, на основу одредбе члана 39 („Сл. гласник РС”, број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Из података списка произлази да је предник тужитељице 28.12.2012. године поднио захтјев за појединачну уплату доприноса за период од 01.3.2005. до 31.8.2005.

године који захтјев је рјешењем првостепеног органа од 20.6.2018. године одбијен. Против тог рјешења жалбу је изјавила тужитељица коју је тужени закључком од 25.7.2018. године одбацио као изјављену од неовлашћеног лица. Побијаном пресудом одбијена је тужба и одржан на снази оспорени акт из разлога који су наведени у уводном дијелу образложења ове пресуде.

У међувремену, предник тужитељице је по рјешењу од 15.6.2018. године остварио право на инвалидску пензију почев од 19.4.2016. године, а да је рјешењем од 16.6.2018. године истом утврђен престанак права са даном 07.10.2016. године због смрти. Такође тужитељици је рјешењем Филијала Б. Број ... од 18.6.2018. године признато право на самосталну породичну пензију у износу од 293,78 КМ мјесечно почев од 01.3.2017. године, а од 01.4.2018. године у износу од 308,65 КМ мјесечно.

Побијана пресуда је правилна.

Одредбом члана 211 став 1 ЗОУП, прописано је да против рјешења донесеног у првом степену странка има право жалбе, док је у члану 38 тог закона дефинисано да је странка лице по чијем захтјеву је покренут поступак или против које се води поступак или које ради заштите својих права или правних интереса има право да учествује у поступку.

И по налажењу Врховног суда, правилно нижестепени суд у побијаној пресуди а и тужени у оспореном закључку указују да је институт појединачне уплате доприноса прописан у циљу остваривања права на старосну пензију, а да су права из ПИО, сходно члану 4 Закона о ПИО, лична права која се не могу преносити на друга лица, нити се могу наслеђивати, па произлази да тужитељица није активно легитимисана за изјављивање жалбе против првостепеног рјешења којим је одбијен захтјев њеног предника С. Ћ. за појединачну уплату доприноса за ПИО, због чега је њена жалба правилно, оспореним закључком, одбачена као изјављена од неовлашћеног лица примјеном одредбе члана 224 став 1 ЗОУП.

И по ставу Врховног суда, рјешење о наслеђивању у којем је наведено да тужитељица наслеђује новчана потраживања у предмету број 12 0 У 004885 14 У није правни основ за изјављивање жалбе против рјешења којим је одбијен захтјев њеног оставиоца за појединачну уплату доприноса за ПИО, како су то исправно закључили нижестепени суд у побијаној пресуди и тужени у оспореном закључку.

Новчано потраживање које припада тужитељици јесте износ инвалидске пензије који није исплаћен њеном преднику због наступјеле смрти, а како то правилно истиче тужени у оспореном акту.

Из свега изложеног, произлази да су наводи захтјева неосновани, па слиједом тога није било основа за усвајање навода захтјева који су тражени у супстрату захтјева.

Код таквог стања ствари, овај суд налази да побијаном пресудом није остварен ниједан разлог њене незаконитости из одредбе члана 35 став 2 ЗУС, па се отуда захтјев, на основу одредбе члана 40 став 1 тог закона, одбија као неоснован.

Записничар
Маја Савић

Предсједник вијећа
Едина Чупељић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић